

# MEDIUMAS 26

2003 m. balandis  
(Vertimas iš vokiečių kalbos)

Atsakymai į klausimus - iš kur žmogus ateina ir kur eina  
iš dvasinio krikščioniškumo perspektyvos

## Krikščioniškos šventės: Velykos

### TURINYS

#### **Velykos**

Gilesnė Velykų prasmė  
Kristaus kaip Mesijo nepripažino  
Liuciferis norėjo Kristų padaryti nekenksmingu  
Sunkus bandymas dykumoje  
Apsunkinantis žinojimas apie mirimo būdą  
Jėzus nebuvo nugalimas!  
Angelai Jėzų padrąsino ir pastiprino  
Višisko vienišumo laikas  
„Atlikta!“  
Kova ir Paskutinis teismas mirusiųjų karalystėje  
Nukryžiuavimo diena  
Pasekmės Liuciferio nugalėjimo  
Tuščias kapas ir Jėzaus kūno išardymas<sup>1</sup>

MEDIUMO žurnalo tikslas yra, ieškantiems žmonėms praskinti kelią į dvasinį mokslą. Klausimai - iš kur ateiname, kur einame, individo nemirtingumas, stabilus pasaulėvaizdis ir pomirtinė orientacija - buvo vis ir vis statomi. Į juos retai kada taip plačiai ir detalai buvo atsakoma, kaip kad tai darė dvasiniai mokytojai iš ano pasaulio, kurie mums prisistatė kaip Lėna ir Juozas<sup>2</sup>. Jiedu daugiau nei trisdešimt metų Ciuricho dvasinės ložės rėmuose veikė viešai, mokino apie gyvenimo prasmę ir suteikė žinių žmonėms, ieškantiems gyvenimo aname pasaulyje.

Pranešimai buvo perduodami per žmogų, kuris buvo mediumas. Jie buvo įrašomi į magnetofoninę juostą ir paviešinami. Šiandien jau sunkiai prieinami tie didelės apimties perduoti dvasiniai-krikščioniški pranešimai.

---

<sup>1</sup> Vokiškai - Aufloesung

<sup>2</sup> Vokiškai - Lene ir Josef

Šiuose numeriuose bandysime atsakyti į apibrėžtus klausimus, remiantis tais pranešimais. Pareiškimai pagrindžiami ir praplečiami dar ir kitais šaltiniais.

## Velykos

***Velykos - tai kritusių būtybių išlaisvinimas iš Liuciferio priklausomybės, tai išganymo šventė.***

Per Kalėdas, per džiaugsmo ir džiūgavimo šventę dėl Išganytojo gimimo, buvo pasauliui išganymo viltis duota (plg. Medium 24). Per Velykas tad Kristus tą išganymą įvykdė. Velykos yra krikščionybės antroji didžioji šventė. Tai kilnojama šventė, kuri vis pirmąjį sekmadienį po pavasario pilnaičio švenčiama.

Šiandien daug žmonių su Velykomis sutapatina būsimas atostogas. Jie neturi su tikroju velykiniu įvykiu ryšio. Tik nedaug esminiai galvoja apie tada buvusį įvykį ir supranta tikrąją laisvų Velykų dienų kilmę. Yra net žmonių, kurie tvirtina, kad Kristus visai ne ant kryžiaus miręs. O kiti negali suprasti, kodėl buvo būtina Dievo Sūnui eiti tuo keliu ir ant kryžiaus savo gyvybę atiduoti. Jie galvoja, Dievas kaipo Visagalis būtų galėjęs juk padaryti, kad išganymą kitoku keliu būtų buvę galima pasiekti, be Kristaus mirties ant kryžiaus. Kristus juk būtų ir be tokio kentėjimo galėjęs liūdyti, kad jis yra Dievo Sūnus ir su savo Tėvo pavedimu yra atėjęs - visų tų kančių jam nebūtų reikėję kentėti.

Tokios nuomonės išreiškia, kad, vieną vertus, tikroji Kristaus tapimo žmogumi prasmė nežinoma ir, kitą vertus, kad nežinoma nuo Dievo nupuolusių didžioji kaltė ir jų gyvenimo žemėje priežastis. Kas apie tikrąją Kristaus tapimo žmogumi prasmę ir apie priežasčių sąryšius nėra informuotas, tas, suprantama, negali ir vidinį bei tvirtą tikėjimą velykiniu įvykiu išvystyti.

### Gilioji Velykų prasmė

Prieš labai daug laiko<sup>3</sup> žmogus buvo danguje kaipo dvasia (angelas) sukurtas. Po neišmatuojamai ilgo visų būtybių harmoniško ir laimingo sugyvenimo laiko, prieš milijardus metų, dalis angelų nusikalto dieviškai tvarkai - jie nepripažino Kristaus kaipo visų būtybių karaliaus. Laikui bėgant vis daugiau angelų rėmė Liuciferio siekimą, Kristui nugincyti kadaise Dievo jam suteiktas karaliaus teises. To viso pasekmė buvo galiausiai tų angelų išmetimas iš dangaus ir nuvarymas žemyn į pragarą, žinomas kaip „angelų kritimas“ - pragaras jau buvo paruoštas puolusiems. Kaip visa tai vyko, galima žurnale MEDIUM 6 (Entstehung der Schoepfung - Abfall und Engelsturz)<sup>4</sup> pasiskaityti.

---

<sup>3</sup> Vokiškai - Urzeit

<sup>4</sup> Kūrinijos atsiradimas - nupuolimas ir angelų kritimas  
Internetinis portalas [www.gcg.ch](http://www.gcg.ch)

Pirmasis bandymas, išstumtuosius parvesti namo, nepavyko rojuje, esančiame dvasinėje plotmėje. Po to pakartotino nupuolimo rojuje, sekė antrasis gelbėjimo bandymas tam tikslui sukurtose žemėje (plg. MEDIUM 7 - Wiederaufstiegsversuch und Abfall im Paradies - Erschaffung der Erde und der Menschheit)<sup>5</sup>. Iki žemė taip toli išsivysčiusi buvo, kad pirmieji žmonės galėjo ant jos gyventi ir išgyventi, praėjo labai ilgas laikas, o kritusieji turėjo laukti pragare. Kaip jau atėjo laikas, tai žemė vis daugiau prisipildė žmonėmis. Visi tie žmonės buvo po Liuciferio valdžia. Todėl jie po savo žemiškos mirties turėjo grįžti į pragarą, į Liuciferio karaliją - taip pat ir Adomas. Dangus jiems (dar) nebuvo neprieinamas.

Tiek pragaro gyventojai, tiek ir žmonėse inkarnuotos pragaro dvasios, buvo po Liuciferio valdžia, kadangi jie kadaise danguje, nežiūrint įspėjimo, prie jo savanoriškai prisijungė. Kur jie pragare ir bebūtų gyvenę, visur jie sunkiai kentėjo nuo Liuciferio siautimo. Kai jie iš čia perėjo į žemišką gyvenimą, tai jie ir čia, kaip žmonės, turėjo vargo. Kai po savo mirties iš žemės grįždavo į pragarą, tai juos vėl iš naujo užpuldavo pragariška priespauda. Jie tad turėjo, nepriklausomai nuo to, ar jie kaip dvasios, ar kaip žmonės gyveno, nuolat vargo, bėdų, kančių ir rūpesčių.

Dievas, Kristus ir dangaus gyventojai žinojo apie iš dangaus išstumtųjų būtybių didelį vargą ir baisias kančias. Jie pamatė, kad kentėjimas bus begalo, jei neįvyks pasikeitimas, išlaisvinimas ir išganymas anų dvasių ir žmonių, Liuciferio valdžioje esančiųjų. Tad Dievas pasigailėjo ir buvo pradėta galvoti, koku būdu anuos nelaiminguosius būtų galima išgelbėti. Reikėjo juos iš visiškos Liuciferio priklausomybės išvaduoti ir jiems per taip vadinamas pakilimo pakopas suteikti galimybę pamažu grįžti į dangų. Dangui buvo aišku, kad toks išlaisvinimas nebus galimas be kovos ir kad tik aukšta dvasia tai galės pasiekti. Kaip jau mes MEDIUM nr. 8 (Die Erloesung durch Christus)<sup>6</sup> išsamiai aprašėme, tai Dievas vėliau Kristui pavedė išganymą.

Laikui bėgant, į žemę atsiųsti pranašai išplatino žinią apie ateisiantį Išganytoją. Žmonės sužinojo iš jų ir per kontaktus su Dievo dvasiomis pamaldėlių valandomis, kad ateisias Mesijas ir juos iš jų priespaudos išvaduosias. Šita žinia buvo platinama ir pragare. Kai jau žmonėse tikėjimas į Dievą tiek sustiprėjo, kad buvo manoma, jog atėjo laikas Išganymui, tai buvo Kristus kaip Jėzus inkarnuotas žemėje (plg. MEDIUM 24: Weihnachten)<sup>7</sup>.

### **Kristaus kaip Mesijo nepripažino**

<sup>5</sup> Pakartotinas bandymas pakilti ir nupuolimas rojuje - žemės ir žmonijos sukūrimas

<sup>4</sup> Kristaus išganymas

<sup>5</sup> Jau išverstas į lietuvių kalbą

Savo mokymo rėmuose Jėzus kalbėjo į žmones apie uždavinį, kurį jam Tėvas danguje yra davęs. Jis sakė, kad esąs Dievo Sūnus ir kad Tėvas jį su uždaviniu į žemę siuntęs. Bet jo nepripažino. Savieji jo nepripažino kaipo jų išlaisvintojo ir jo nepriėmė (Jn 1,10-11)<sup>8</sup>. Bet Jėzus Kristus norėjo savuosius (kadaisė puolusius ir iš dangaus išvartus) vėl pas save turėti - jie turėjo turėti galimybę vėl pas jį į dangiškąjį pasaulį grįžti. Jis žinojo apie tą kovą, kurią jis turės dėl kritusiųjų išlaisvinimo, nors iš pradžių ir nevisai žinojo, kiek turės kentėti. Laikui bėgant jam paaiškėjo, kad kelias, kuriuo jis šį pasaulį turės apleisti, nebus paprastas. Nes jo gundymai, Liuciferio dvasių ir žmonių, esančių Liuciferio įrankiais, buvo dideli, ir jo mokymo metais dar nuolat didėjo.

Jėzui atliekant savo uždavinį, žmonės jau daugiau nepagalvojo apie tą laiką, kai piemenėliams ant lauko angelai pranešė, kad žmonijos išganytojas yra gimęs. Jie tą žinią pamiršo. Pamiřta buvo ir žinia apie tuos tris žvaigždžių mokslininkus, tuos tris išminčius. Priešingai jie toliau ieškojo pažadėtojo Mesijo, nes Jėzaus jie nenorėjo kaipo Mesijo priimti. Rašto žinovai ir farizėjai kovojo prieš jį, nežiūrint apie jį esančių pranešimų.

Jėzus bandė ano meto žmonėms paaiškinti, kas jis buvo. Jis kalbėjo apie save kaipo apie Dievo Sūnų ir kalbėjo apie savo karalystę. Jo visas mokslas nuo pat pradžios buvo nukreiptas, žmonėms parodyti kelią pas Dievą. Jėzus norėjo juos įtikinti, kad jo uždavinys yra, jiems kelią pas Dievą nutiesti. Jis sakė jiems, kad kai tik jis savo uždavinį atliks, būsiąs tas kelias jiems atviras. Tačiau jie - ypatingai tie garbingesnieji - nieko nenorėjo iš paprasto žmogaus, kuris atėjo, save Dievo Sūnumi vadino ir apie savo karalystę kalbėjo, girdėti. Nors Jėzus su ligonių pagydimu ir kitais stebūklingais darbais įrodė savo dievišką kilmę, bet žmonės jo nepriėmė. Tik mažas būrėlis juo tikėjo. Ano meto žmonės taip pat nieko nenujautė, kad Jėzus kaipo žmogus visų pirma turi sunkią, nematomą kovą su liuciferiškėmis dvasiomis kovoti.

Net jo mokiniai, jam artimi, su kuriais jis gyveno ir su kuriais daug kalbėjosi, negalėjo jo suprasti, kad ta karalystė, apie kurią Jėzus kalbėjo, nebuvo žemiška karalystė. Jie buvo juk žmonės ir visų pasaulietišku dalyku įtakoje. Jie galvojo, kad karalystė gali būti tik jų pasaulyje ir, nežiūrint į tai, kad jie tikėjo į dvasinį pasaulį.

## Liuciferis norėjo Jėzų padaryti neveiksmingu<sup>9</sup>

Mes žmonės žinome tik mažai apie tą daugelį kovų ir kančių, kurias Jėzus turėjo pernešti. Su sekančiais išdėstymais mes bandomė daryti mažą įnašą ir daugiau apšviesti dvasinius užkulsius.

„Pragaras atpažino Kristų kaipo Dievo Sūnų ir pasiuntinį, kuris su savo mokslu žmoniją turi prie Dievo pristėti ir kuris už tiesą yra pasiryžęs mirti. Tikrasis sąryšis

<sup>8</sup> „Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per jį atsiradęs, bet pasaulis jo nepažino.

Pas savuosius atėjo, o savieji jo nepriėmė“

<sup>9</sup> Vokiškai - unschaedlich

tarp Jėzaus mirties ant kryžiaus ir pragaro nugalėjimo<sup>10</sup> ir šėtonui nebuvo žinomas. Jei jis būtų tą tiesą žinojęs, tai jis nebūtų Jėzaus nei gundęs ir nei jo mirties siekęs. Šiaip jis norėjo Kristų, kuris jį tik kaip tiesos skelbėją suprato, galimai greičiau padaryti nereikšmingu (kaip jis anksčiau ir su pranašais darė). Jei jam nepavyktų to pasiekti, kad Kristus nuo Dievo atkristų, tai jis tikėjosi jo reikšmingumui, kaip tiesos skelbėjui, tuomi galą padaryti, kad jis jam paruoš negarbingą mirties ant kryžiaus likimą. Šėtonas galvojo, kad pakabintojo mokslą žmonės greitai užmirš. Nes tie turi tikėtis, kad Dievo Sūnus, kuriuo Kristus kaip tokiu skelbėsi, tiek daug galios iš Dievo gaus, kad jis tos negarbingos mirties, kurios jo priešai siekė, galės išvengti. Jei jis to negali padaryti, tai su jo mirtimi bus ir jo mokslas pasmerktas. Toks buvo apskaičiavimas, kurį šėtonas buvo padaręs.“ (Greber, 1981, 321 psl. ir toliau).

Vyko nuolatinė kova tarp Jėzaus ir Liuciferio. Prie to, Liuciferis naudojo visas priemones, kad Jėzų įbauginti ir kad jis nustotų veikęs.

*Tad Liuciferis parodė savo galią Jėzui ir su žmonių kankinimu.* Jėzaus laikais buvo daug sergančiųjų, kurie tuomet buvo žemesniųjų dvasių apsėsti. Tokias dvasias Liuciferis ypatingai Jėzaus laiku siuntė į žmoniją, kad ją kankintų. Liuciferis tuomi norėjo savo galią parodyti ir įgyvendinti. Jam buvo svarbu nevien tik žmones kankinti, bet jis pirma visko, norėjo Jėzui parodyti, kokią galią *jis* turi. Liuciferis norėjo Jėzui parodyti, kad jis tos žemės žmones valdo ir *jo* galioje jie yra. Liuciferiui tuomet betgi buvo didelis apsvylimas, kai Jėzus žmones išvadavo nuo žemųjų dvasių ir tuomi jam parodė, kad jo galia didesnė buvo. Tuo pačiu Jėzus davė jam suprasti, kad jis atėjo, jog žmones visam laikui iš priklausomybės išlaisvintų.

Jėzus dažnai pasitraukdavo į ramią vietą ir ten su Dievo angelais kalbėdavosi. Iš jų jis gavo netik atsakymų į savo klausimus, bet jie jį ir įspėdavo dėl susitikimų su žemesniuoju dvasių pasauliu. Ir iš tikrųjų, kai jis pasitraukdavo į ramią vietą, tai ateidavo daugyriopai ne Dievo angelai, bet būtybės iš tamsiojo pasaulio - jos Jėzui laikinai pasirodydavo kaip šviesos būtybės, ir jis aiškiaregiškai galėjo jas matyti. Jos kalbėjo į jį ir norėjo įtikinti, kad tai, ką jis prieš tai iš angelų girdėjęs, buvęs tik jo įsivaizdavimas, jis neturįs tuo tikėti.

Tad vieną kartą atėjo Dievo angelai, kurie jam žinią nuo Tėvo atnešė, o vėl kitą kartą irgi atėjo angelai, kurie nors išsidavė Dievo angelais. Suklaidinimui jie pasipuošė šviesia šviesa ir blizgėjimu, kad Jėzui parodyti, jog jie ateina iš aukščiausių dangų. Toms pragariškoms galybėms kurį laiką pavyko užsimaskuoti ir išsiduoti tikrais angelais. Jėzus turėjo pats išmokti atskirti, ką Dievas siuntė ir ką ne. Juos vienus nuo kitų atskirti nebuvo lengva. Pragariškos dvasios jam aiškino, kad tai, ką anie prieš tai sakė, esanti visiška neteisybė, jis nesąs Dievo Sūnus. Jie prieštaravo viskam, ką Dievo angelai Jėzui buvo sakę. Jie tik viską planavo, kad Jėzų suklaidinti ir jam sukelti abejonių.

Pagal mūsų dvasinius mokytojus, Jėzus tikrai pradėjo abejoti<sup>11</sup>, nes jis buvo juk tik žmogus. Savo sieliškoje būdoje jis per ašaras maldavo ir šaukėsi Tėvo, kad jis jam duotų aiškumo, nes jis savo vidinės abejonės nežinojo, kam tikėti. Tėvas prileido

<sup>10</sup> Vokiškai - Sieg ueber die Hoelle

<sup>11</sup> Vokiškai - unsicher

tokį klaidinimą. Jėzus negalėjo suprasti, kodėl kaip tik jis tokiu būdu tikrinamas. Bet Jėzus šitaip išmoko atskirti netikras šviesos būtybes su savo įšnabždėjimais nuo šviesos būtybių su tikroju ryšiu su dievišku pasauliu. Kai po tokio gundymo vėl Dievo angelai pas Jėzų ateidavo, tai jie jam patvirtindavo, kad jis turėjo reikalų su pragariškais dvasiomis. Per tokius susitikimus su pragariškais dvasiomis, patyrė Jėzus žemojo dvasių pasaulio realybę.

Biblijoje (Mt 4,1 ir toliau, Mk 1,12 ir toliau, ir Lk 4,1 ir toliau) rašoma tik apie vieną vienintelį Jėzaus susitikimą su velniu dykumoje. Bet taip nebuvo, Jėzus buvo keliolika kartų velnio gundomas. Kadangi Jėzus aiškiaregis buvo, galėjo dvasias girdėti ir jausti, tai jis tikėjo Dievo angelų žodžiams, nors Liuciferis nepraleido progos, jam sukelti abejonių, viską atremdamas, ką angelai sakė. Tokiomis progomis, kai Jėzus būdavo maldoje įsigilinęs, Liuciferis pats įsijungdavo. Jėzus tad turėjo savo žemiškame gyvenime nuolatinėse sunkiose kovose atsilaikyti. Jo gyvenimas kaip žmogus buvo, jei jo kentėjimo laiką sąryšyje su nukryžiovimu ir išskiriame, nelengvas. Jau jaunystėje Jėzus kaip jaunas žmogus ir vėliau per savo mokymo laiką, patyrė dvasiniai sunkių valandų.

Nors Jėzus buvo labai įsitikinęs, kad jis Tėvui priklauso, bet dėl to įsitikinimo jis vis dėlto turėjo vis ir vis kovoti, nes pragariškasis dvasinis pasaulis viską prieš jį sumobilizavo, kad jam atimti tikėjimą Tėvu ir tokiu būdu jį sužlugdyti. Dar ir tai taip pat prisidėjo, kad kartais angelų balso nebūdavo, nors jis prašydavo. Bendrai imant buvo taip, kad kai Jėzus nepaliaujamai pagalbos ir paramos meldavo, žemosios dvasios su laiku nuo jo pasitraukdavo. Bet kai kada ir po tokio apsiliančio pergyvenimo nepasirodydavo vėl Dievo angelai, ir tad Jėzus turėjo vienas pats su tuomi apsidoroti ir vidiniai nugalėti.

Atsitikdavo ir taip, kad jis pagundose nuoširdžiai meldavo Dievo ir jo prašydavo, kad jam duotų jėgų ir angelų balsą arba net dievišką žodį leistų išgirsti - ir vis dėlto jis nieko neišgirdavo, nežiūrint jo visų maldų.

Gilesnė to viso priežastis buvo sekanti:

Jėzus turėjo kaip žmogus įrodyti, kad jis, nežiūrint visų gundymų, Dievui ištikimas lieka. Kad Liuciferis negalėtų vėliau niekuomet prieštarauti, jog Dievas Jėzui juk padarė lengvai, nes jį vis ir vis stiprino ir remė. Kad jis taip pat negalėtų tvirtinti, Jėzui buvę nesunku žinoti kas jis esąs, kadangi jis vis galėjęs į dangų įžvelgti ir gauti tam patvirtinimą. Vėliau įmanomam Liuciferio prototestui, norėta iš anksto tą galimybę išjungti. Taigi, Kristus kaip žmogus turėjo įrodyti, kad jis, vieną vertus, iš savęs Dievui ištikimai atsidavęs buvo ir liko, ir, kitą vertus, blogį pažino ir pats iš savęs jį nuo savęs atmetė.

## Sunkusis bandymas<sup>12</sup> dykumoje

„Kristus dabar žinojo..., kas jis buvo ir kokį didelį uždavinį jis turi atlikti. Bet prieš jam pradėdant, reikėjo ir jam tą bandymą išlaikyti, kaip ir visi ikišioliniai Dievo įrankiai

<sup>12</sup> Vokiškai - Belastungsprobe

ji turėjo išlaikyti. Jis turėjo parodyti, ar jis pajėgus tą svarbų ir su didelėm pasekmėm surištą uždavinį atlikti. Todėl Dievo dvasia jį nuvedė į dykumą“ (Greber, 1981, 322 psl.). Tikriaus sakant, pagal mūsų mokytojų perdavimus, Jėzus norėjo arba galvojo į dykumą eiti.

Kai kuriose Biblijose rašoma, kad šėtonas Jėzų keturiasdešimt dienų gundė (taip pas Mk 1,13 ir Lk4,1-2). Pagal mūsų mokytojus, nevisai taip buvo. Nes pirmu laiku buvo, tikriaus sakant, Dievo angelai aplink Jėzų ir jį įspėjo dėl Liuciferio veikimo. Jie jam paaiškino, kad šis nesismulkins jo akyvaizdoje pasirodyti ir bandys jį sužlugdyti. Jis turįs likti stiprus. Ir jie jį vidiniai pradžiugino ir pastiprino, papasakodami apie Tėvą ir gyvenimą danguje. Bet angelai nepasiliko pas jį, jie vėl pasitraukė po to, kai jie jį iš naujo paskatino likti stipriu.

Taip ir įvyko tuomet. Jėzui besimeldžiant ir norint vėl pažvelgti į Tėvo karalystę, atėjo pragariškos dvasios - tai nebuvo pats Liuciferis, jis pirmiausiai pasiuntė savo tarnus. Jėzus juos pastebėjo, nes jis buvo aiškiaregis, girdintis ir jaučiantis dvasias, ir tokiu būdu jis jas galėjo šalia savęs matyti ir girdėti. Jos iš jo pasišaipė ir jį išjuokė. Jėzus liko tvirtas ir jas pavarė šalin. Bet po kurio laiko jos vėl atėjo pas jį ir jam intensyviai bandė įkalbėti, sakydanos, kad jis neturįs manyti, esąs Dievo Sūnus. Jos davė pažadus ir pasiūlė savo paramą. Jos reikalavo, kad jis tam tikrą dieną ir tam tikroje vietoje tą ir tą atliktų - jos tik norėjo jį be pagalbos šen ir ten siuntinėti ir suklaidinti. Bet jos nieko neatsiekė ir todėl turėjo pats Liuciferis pasirodyti ir panaudoti sunkius „ginklus“.

*Kaip Jėzui dykumoje sekėsi, aprašoma pas Grėberį (1981) sekančiais:*

„Čia jis turėjo atsilaikyti prieš baisų pragariškų galybių puolimą. Niekas jam tuomet nepadėjo ir nepagelbėjo. Nė vienas motinos ar brolių, seserų ar draugų paguodos žodis jo čia nepasiekė. O visdėlto žmogus ilgisi kaip tik sunkiose sieliškose kovose užjaučiančios, kartu jaučiančios ir paremiančios žmogaus širdies. Viso to dykumoje jam nebuvo duota. Laukiniai gyvūnai kaukė aplink jį ir pragaro dvasios stovėjo prieš jo aiškiaregišką akis. Nesulaikomai jos atėjo ir nuėjo. Jis girdėjo jų viliojimus, pažadus, grasinimus. Viskuo kuo žmogus gali būti gundomas, buvo šis žmogaus sūnus be galo gundomas“.

„Šėtonas visose piktojo srityse turi savo specialistus. Atėjo nusiminimo ir nedrąsumo dvasios, atėjo abejojimo dvasios, kurios norėjo jo tikėjimą, kad jis Dievo Sūnus ir kad jis turi Dievo pavestą uždavinį, jam išplėsti ir jį privesti prie nusivylimo savimi. Atėjo neapykantos dvasios ir siekė jam įdiegti supykimą ant Dievo, kuris jį čia dykumoje palieka vieną tokiam vargui. Atėjo ir gyvenimo džiaugsmo dvasios, kurios jam priešingumą tarp tos šiurpulingos dykumos ir žmogiško malonaus gyvenimo su džiaugsmu ir malonumu kuo viliojančiausiais vaizdais parodė. Bet visi atėjo šviesos angelų pavidale ir išsidavė kaip jo draugai“.

„Šitie suvedžiojimų specialistai gerai savo vaidmenimis pasidalino. Abejonių dvasios buvo galingiausios ir pasirodė vis ir vis ant plano. Kaipgi galėjo Dievas savo viengimį Sūnų į tokią dykumą siųsti, perleisti jį alkui ir sielos kančioms? Ar galų gale nebuvo viskas, ką jis iš tariamai gerų dvasių girdėjo, ar krikštytojo balsas, ar Dievo

balsas prie Jordano (Mt 3,16-17; Mk1,10-11; Lk 3,21-22), nebuvo tik vien didžiulis klaidinimas arba piktojo pasireiškimas? Ar iš to išeinant, Dievo sūnystė nebuvo vien tik didelė ligūsta iliuzija, kurios auka jis tapo?“

„Apie šį tašką koncentravosi pagrindinis pragaro puolimas. Reikėjo tame žmogaus sūnuje sunaikinti įsitikinimą apie Dievo sūnystę. Jei tai bus pasiekta, tai šėtonas bus laimėjęs tą žaidimą. Nes kas savo uždaviniu suabejoja, tas jį pats numeta į šalį. ... Bet visi pragaro specialistai veltui stengėsi šitą karščiuojantį Jėzų Nazarietį sužlugdyti, nors jis dėl kūniško silpnumo, alkio ir troškulio vos galėjo ant kojų pastovėti. Vis ir vis per ašaras jis šaukėsi savo Tėvo pagalbos, kad jis jį nuo atkritimo mirties apsaugotų ir jam duotų jėgų, piktojo puolimą išlaikyti iki galo su laimėjimu“.

„Štai, pakutinę dieną, kai visos pragaro galybės su savo suvedžiojimo menais pas nukankintą auką nieko nepasiekė, atėjo jis pats - jis, tamsybių kunigaikštis. Kai kuriuose dalykuose jis yra specialistas. Ypatingai jis yra pragariškų stebūklų dvasia. Kaip toks, jis atsistoja priešais iš alkio drebantį Jėzų ir sako: `Tu manai, esąs Dievo Sūnus? Jeigu tu toks esi, tai tau nereikia kęsti alkio, bet gali tuos akmenis paversti duona. Bet tu negali, tu suklaidintasis, ir turi dėl tos iliuzijos mirti čia iš bado. Stebūklų negali padaryti, nepadarei ir negalėsi padaryti. O vis dėlto įsivaizduoji esąs Dievo Sūnus. Pažiūrėk į mane, aš esu Dievo Sūnus, bet nuo to Dievo pasitraukiau, kuris savo žiaurume leidžia čia tau taip vargti. Aš galiu stebūklų padaryti. Tą jėgą anas Dievas man negali atimti. Iš tų akmenų aš galiu padaryti duonos. Aš tau duosiu valgyti. Tu pamatysi, kad aš galiu. Atsisakyk nuo to, kuris čia tave leidžia badu mirti! Pereik pas mane, ir tu turėsi gražiausius žemės valgius“

„`Atstok, šėtone, aš nenoriu tavo duonos, ir nenorėčiau, jei galėčiau pats jos iš tų akmenų pasidaryti. Aš laikiu stebūklingo žodžio, kuris iš Dievo burnos ateina. Tas žodis ateis tinkamoje valandoje ir man valgio duos, ir aš liksiu gyvas`. Bet taip lengvai šėtonas nesileidžia būti atstumiamas“ (Greber, 1981 322 psl. ir t.).

Greberio knygoje sekančiuose dėstymuose, kuriuos mes čia išleisime, toliau nurodoma, su koku intensyvumu ir su kokiais pažadais Liuciferis bando toliau nusilpusį Jėzų atkalbėti nuo Dievo sūnystės ir nuo jo uždavinio.

Bet:

„Šėtonas kovą pralaimėjo. Jis tvirtai tikėjo ją laimėti, kai jis matė savo auką praėjusiomis dienomis baimėje taip dažnai šaukiantis Tėvo. Ir čia dirbo dar tik Liuciferio pavaldiniai. Dabar jis pats atėjo paimti tą, kaip jis manė, nusilpusią tvirtovę, kurioje alkis pasidarė jo stipriu sąjungininku. Bet jis apsiriko. Su dvasiniais ginklais ir žmogiškais viliojimais pas tą žmogaus sūnų nieko nebuvo galima pasiekti. - Bet dar viena kovos priemonė jam liko, prieš kurią visi žmonės sudreba ir klusnūs pasidaro. Tai buvo žemiškos kūno kančios kovos priemonė. Jis aštrusias priemones norėjo panaudoti. Žmogiškų budelių tarnų buvo pakankamai jo tarnyboje: mokyti ir nemokyti, karaliai ir žemių prižiūrėtojai, dvasiški ir žemiški valdovai. Tai turėjo pavykti. Geriausią progą tai padaryti jis jau rasiąs. Todėl jūsų Biblija sako: `Visokius gundymus baigęs, velnias atitraukė nuo jo iki laiko` (Lk 4,13).

Čia anas dvasinis mokytojas, kurio ir iki šiol girdėti išvedžiojimai Greberio knygoje yra, sako:



„Tu matai, Dievas nedovanoja savo vertingų dovanų. Jas reikia per sunkius bandymus išsikovoti. Ir Kristus turėjo, būdamas žmogumi, tą jėgą, kurios jam jo milžiniškui uždaviniui atlikti reikės, sunkiai<sup>13</sup> užsidirbti. Jam niekas nebuvo į glėbį įdedama. Bet kiekvieną kartą po kovos su piktu, ateidavo pas jį Dievo jėga kaip atlyginimas. Dangus atsiverdavo ir Dievo dvasios būdavo aplinkui jį. Taip atsitiko ir po kovos dykumoje. `Tuomet velnias nuo jo atsitraukė; štai angelai prisiartino ir jam tarnavo` (Mt 4,11). Jie jam parūpino ir žemiškos duonos, kurios jis keturiasdešimt dienų neturėjo. Dabar, kai Dievo dvasios akmenis pavertė duona, su padėka jis ją priėmė. Jis turėjo ją atmesti, kai ji jam šėtono įtakoje būtų buvusi duodama. Po pirmojo laimėto išbandymo, pradėjo Jėzus savo viešą mokymą“ (Greber, 1981, 325 psl. ir t.).

Apie *apsunkinto išbandymo*<sup>14</sup> reikalingumą kalbėjo ir mūsų dvasiniai mokytojai: Jėzus nieko nenujautė apie tuos bandymus, kuriuos pats Tėvas jam paskyrė, kad jis įrodytų, jog jis yra pajėgus ir kitus uždavinius atlikti. Todėl Dievas leido velniškoms galybėms artintis prie Jėzaus, jį primygtinai įtakoti ir vis ir vis įkalbėti, kad jis juk nesąs Dievo Sūnus, tai jam buvę tik suvaidinta. Jos matė, kaip Jėzus alkanas buvo, šalo ir karščiavo, ir jam pažadėjo valgio, kuris jį sustiprinsiąs, bet prieš tai jis turįs joms pritarti. Jėzus per tą laiką taip nusilpo, kad jis nebegalėjo dykumos apleisti. Jis buvo be apsaugos karštyje ir dykumoje, kur nebuvo nei šešėlio ir nei vandens; jo troškulys buvo baisus.

Nežiūrint savo didelio silpnumo, Jėzui pavyko šėtono atsikratyti. Liuciferis įžiūrėjo, kad jo veikimas nepavyko. Dabar vėl atėjo Dievo angelai ir pastiprino Jėzų. Jie atnešė jam valgio ir gėrimo, kad jis vėl sustiprėtų. Jie su dvasiniu vandeniu nuplovė jo veidą, rankas ir kojas ir patepė su dvasiniu aliejumi. Kai Jėzui taip patarnavo, tada jie atsisėdo šalia jo ir pabuvo taip ilgai, pakol jis sustiprėjo. Jis bandymą išlaikė.

*Kas liečia pasninkavimą ir bandymą dykumoje, tai pridedami dar sekantieji papildomi paaiškinimai:*

+ Yra mums palikta, kad Jėzus buvęs keturiasdešimt dienų ir naktų dykumoje ir pasninkavęs (plg. Mt 4,1-2). Pagal mūsų mokytojus, tai Jėzus *truputį* maisto valgęs, kuris tačiau jo negalėjo pasotinti, bet jis davė jam galimybę gyvam išlikti. Iš Jono Krikštytojo žinome, kad jis reguliariai į dykumą ėjo (Mt 3,1-4) ir šaknimis ir lapais maitinosi. Tuomet dykumoje buvo valgomųjų šaknų ir tam tikrais laikais ir lapų, kuriuos žmonės galėjo valgyti. Tie lapai ir tos šaknys turėjo labai daug aliejaus ir vandens. Tiek Jonas, tiek Jėzus jas ir juos kramtė ir tuomi galėjo savo troškulį nuraminti, bet nebuvo maistas tikraja to žodžio prasme.

+ Raštuose sakoma, kad velnias atėjo ir Jėzų nusivedė ant kalno, kur jam visas pasaulio karalystes parodė ir pažadėjo, kad visa tai jam priklausys, jei jis prieš jį atsiklaups ir jį pagarbins (Mt 4,8-9; Lk 4, 5-7). Pagal mūsų dvasinius mokytojus, visa tai, kaip ir viskas, ką Jėzus dykumoje pergyveno, vyko prieš jo *dvasines* akis. Tai reiškia, kad parodyti pasaulio karalystes per tai buvo įmanoma, kadangi Liuciferis

<sup>13</sup> Vokiškai - bitter verdienen

<sup>14</sup> Vokiškai - Belastungsprobe

dykumoje odo apdangalą sukūrė, kurį Jėzus tuomet aiškiaregiškai galėjo pamatyti. Tos materijos odo apdangalą galėjo Liuciferis į tą vietą atprojektuoti. Ta savybė Liuciferiui liko, jos per angelų nupuolimą jam neatėmė.

+ Sakoma toliau, kad Liuciferis Jėzų nuvedė dvasioje ant šventyklos šelmens ir jam sakė, jei jis esąs Dievo Sūnus, tai tegul jis puoląs žemyn, nes angelai jį saugosią ir jam nieko neatsitiksą (Mt 4,5-6). Ir čia Liuciferis šventovės odo apdangalą leido Jezaus akims pamatyti. Jėzus galėjo aiškiaregiškai tą odo smulkią materiją pamatyti, kurią Liuciferis, bent trumpam laikui, galėjo pastatyti.

### **Apsunkinantis žinojimas apie mirimo būdą**

Jėzus nujautė, kad jam gyvenant žemėje, kovoje su Liuciferiu galėtų jo galas būti skaudus. Liuciferis galįs žmones kaip savo įrankius panaudoti ir jie galį veikti pagal jo užsakymą. Pasaulis tuomet, būtent, dar priklausė Liuciferiui ir jis jį valdė. Ir įstatymai, kurie ano laiko žmonėms buvo duoti ir žydai jų griežtai laikėsi, reikalavo už Dievo niekinimą mirties bausmę. Tai Liuciferiui kaip tik tiko. Jis su savaisiais inspiravo žmones ir juos ragino, reikalauti Jėzaus nužudymo. Jėzus pats dar vakarą prieš nukryžiovimą sakė, kad dabar jis - šėtonas - ateisias ir turėsias daug ko veikti. Taip ištikrųjų ir atsitiko.

Dievo angelai Jėzui pasakė, kad jis turėsias skaudžią mirtį ir turėsias daug kančių pakęsti. Kai Jėzus Getsėmanės sode meldėsi ir su angelais kalbėjosi, tai jis buvo kupinas baimės. Jis prašė Tėvo, jei tai įmanoma, tai ta taurė teaplenkie mane (Mt 26,39). Jėzus maldavo, kad jam nereikėtų tos mirties kentėti, bet jis pridėjo, kad Tėvo valia tenusiduodie, o ne jo - nes jis norėjo žmoniją išgelbėti ir jis pasitikėjo savo Tėvu. Nuoširdžiai jis prašė, kad Tėvas jo neapleistų ir kad angelai jam padėtų. Nors jis turėjo vilčių, kad jis viską pakels, bet vis dėlto jis buvo visgi tik *žmogus*. Jį kankino rūpestis, kad jis galėtų nusilpti. Todėl jis kuo daugiau pasiryžo Tėvu pasitikėti, kad ir kas bebūtų.

Liuciferio parankiniai Getsėmanės sode Jezui parodė visas baisias kančias, kurios dar bus. Jie reikalavo, kad jis atsisakytų savo tikėjimo į Dievą, nes jis juk visai nesąs Dievo Sūnus. Jei jis tai padarysias, tai neturėsias tų kančių. Jie rašto žinovus, aukštosios tarybos vyrus taip paveiksą, kad jam nieko neatsitiksą - dabar dar kaip tik laikas esąs. Jėzus prieš save matė paveikslais viską kas bus. Jis matė savo plakimą. Jie parodė jo dvasiniai akiai, kaip jis bus kankinamas. Jėzus matė tą baisumą, kuris jo laukė. Dabar jam paaiškėjo, koks bausis kelias prieš jį, nes matė patį save ant kryžiaus. Visus tuos vaizdus tamsiosios galios jo dvasiniai akiai parodė, vildamosios, kad joms pasiseks Jėzų nuo tikėjimo į Dievą atitraukti.

Liuciferis galvojo, kad Jėzus po savo žemiškos mirties grįš pas Tėvą ir viskas bus kaip buvę. Vis dėlto jis šiek tiek jautė, kad po to galėtų kas tai atsitikti. Bet jis neįsivaizdavo, kas ištikrųjų jo laukė. Apie tai jis neturėjo žinoti, ir nebuvo leista jam žinoti.

## ***Jėzus kentėjo dvigūba prasme***

### *a) Jėzus kentėjo kaip žmogus nuo žmonių jam sukeltų kančių*

Getsėmanės sode jam buvo paaiškinta ir patvirtinta, kad jo mirtis bus nukryžiuojimas. Dar prieš tai, kai jis ant asilienės į Jeruzalę įėjo, vilėsi, kad jam gal nereikės tokiu sunkiu keliu eiti. Bet dabar jis buvo pasiruošęs viską pagal Tėvo valią atlikti ir savo uždavinį atlikti. Bet jis bijojo ir drebėjo, nes žinojo, kokie žiaurūs tie žmonės ir kaip jie nuteistuosius kankino ir su jais žiauriai elgėsi. Kai kurie žmonės galvoja, kad Jėzui nebūtų reikėję tų baisių skausmų panešti, tai mūsų dvasiniai mokytojai, priešingai, patvirtina, kad jis turėjo eiti per sunkiausias kančias ir baisiausią bėdą, kad savo uždavinį atliktų.

Rašte sakoma, kad Jėzus visame kame buvo lygus žmogui (Fil 2,7, Hbr 2,17). Ir ištikrųjų Jėzus jautė kaip žmogus ir todėl bijojo, taip kaip kiekvienas žmogus bijo. Tame ir buvo jam didysis bandymas, visame kame būti kaip žmogus; jis turėjo kaip žmogus tarp žmonių gyventi ir kentėti kaip žmonės. Šitas bandymas priklausė prie jo uždavinio.

### *b) Jėzus betgi kentėjo ir nuo nuolatinės žemųjų dvasinių būtybių pašaipos ir pasityčiojimo, kurios siekė jam atimti drąsą*

Prie skausmų, kurie jo žemiškam kūnui buvo daromi, dar Jėzui prisidėjo baisi dvasinė kova. Ji vyko prieš jo dvasines akis. Jis patyrė žemųjų dvasinių būtybių pasityčiojimą ir pajuoką, kurios nuolat siekė jam atimti drąsą. Kentėjimo metu Jėzus turėjo labai dideles dvasines kančias panešti.

Kai Jėzaus kūnas buvo rykščių žaizdų sužalotas, jis buvo nuvestas į požemį. Ten Liuciferis vėl aplankė jį, įtakojo ir viską darė, kad jį sužlugdyti. Apie visas tas kovas ir kančias krikščioniškame moksle nieko nerašoma; jis praneša tik apie plakimą ir apie erškėčių vainiko uždėjimą. Jėzus betgi kentėjo netik baisesius kūniškus skausmus, bet taip pat skausmingi ir su kančiomis buvo ir tie *dvasiniai* paveikslai ir „įkalbėjimai į jį“ tų bjaurių išvaizdų<sup>15</sup>. Ir kai Jėzus jau ant kryžiaus kabojo, žmonės, kurie buvo žemųjų dvasių įrankiai, jam sakė, kad jis su priesaika paneigtų savo Dievo sūnystę.

Žmonės kartais sako, kad žmonės ir šiandien dėl politinių priežasčių kankinami ir jie turi tokius pat skausmus pakelti kaip tuomet Jėzus. Todėl jie galvoja, kad tai nėra atsakymas, jei jiems sakoma, kad per Kristaus mirtį žmonija buvo išgelbėta. Pagal mūsų dvasinius mokytojus, tie žmonės daro tik išorinį palyginimą. Iš tikrųjų Jėzui buvo ne tie kūniški skausmai baisiausi, bet *sieliškoji kančia*. Žemosios dvasios Jėzų žiauriai kankino ir kamavo - jos jam net abejonę sukėlė.

Jėzus turėjo kaip *žmogus* įrodyti savo tinkamumą. Kaip dvasiai, Jėzui būtų buvę aišku, kad jis yra Dievo Sūnus. Jis jautėsi viso dvasių pasaulio karaliumi ir, išeinant iš to įsitikinimo, galėjo tą uždavinį atlikti. Dabar, betgi, Jėzus buvo

---

<sup>15</sup> Vokiškai - Gestalten

aprengtas žmogišku kūnu, kuris jam trukdė. Tokiame kūne galima tik žmogiškai galvoti, ir taip buvo ir pas Jėzų Kristų.

### **Jėzus nebuvo nenugalimas!**

Šita prasme anuomet Johannes Greber`iui jo dvasinis mokytojas štai ką paaiškino:

„Kristus kaipo žmogus iš pat pradžių nebuvo tobulas, kadangi jokia dvasia žmogiškame kūne negali būti tobula. Nes materija kaipo tokia yra netobula ir žema. Ir dvasia, kuri švari ir tobula į medžiaginį apvalkalą patenka, turi kaipo žmogus pamažėl nuolatinėje kovoje su jį žemyn traukiančiu blogiu į tobulumą prasiveržti. Su kiekvienu žmogišku kūnu yra žmogiškosios silpnybės ir netobulumai surišti su jame įkūnyta dvasia; su kuo ir tobuliausia dvasia turi rungtis ir nuo jų, kol ji žmogus yra, niekuomet negali visiškai išsilaisvinti. Tai priklauso prie žmogaus natūros“.

„Ir Kristus tame nebuvo išimtis. Jis turėjo su tais netobulumais iki savo paskutinio atodūσιο kovoti ir nekartą kovoje su piktu buvo žmogiškosios silpnybės nugalėtas. Getsemanės sode didysis piktojo Nugalėtojas buvo kaipo žmogus silpnas ir netobulas, kai jis meldė Tėvo, kad ta kančios taurė teaplenkie jį; nors jis pridūrė: `Bet ne mano, bet Tavo valia tenusiduodie!` Jis žinojo, kad tai buvo Tėvo valia, kad jis tas kančias panešti turi. Čia tad kalba silpnas, netobulas žmogus, kuris, pasėkoje savo žmogiškosios natūros, prieš savo kančių pilną mirtį dreba ir jai priešinas. ...“

„Aš jau, aiškindamas Dievo išganymo planą, atkreipiau Tavo dėmesį į labai svarbų dalyką, kad ir aukščiausia sukurta dvasia, tapdama žmogumi, patenka į pavojų, kad piktas gali ją nugalėti ir prie atkritimo nuo Dievo gali būti privesta. Tame pavojuje buvo ir Kristus. Jis tą pavojų atpažino visame jo dydyje. Nekartą jis buvo jau dideliame pavojuje šėtono puolimams pasiduoti. Į tai nurodo ir Povilas savo laiško žodžiuose (Hbr 5,7-9), kai jis sako, kad per ašaras Dievo šaukėsi, jį nuo mirties išgelbėti<sup>16</sup>. Kad tai nebuvo kūniška mirtis manoma, tai aiškėja, kad Povilas pabrėžtinai sako, Dievas Kristaus prašymą išklaušė. Jis jį išsaugojo nuo mirties, kurios Kristus taip labai bijojo. Ar Dievas išsaugojo jį nuo žemiškos mirties ir nuo žemiškos mirties baimės? Priešingai! Žemiškos mirties baimės ir žemiškos mirties taurę leido Dievas jam iki dugno išgerti“.

„Reiškia, tai turėjo būti kita mirtis, nuo kurios Kristus, jam šaukiantis, buvo išgelbėtas. - Tu žinai juk, kad žodis ‘mirtis’ beveik visose Biblijos vietose, ypatingai Povilo laiškuose, reiškia ‘dvasinę mirtį’ arba atkritimą nuo Dievo. Dėl to atkritimo Kristus jau drebėjo tuo laiku, kai jis apie savo mirtį ant kryžiaus dar nieko nežinojo. Taip baisiai šėtonas jį kankino. Jūsų Biblija nieko nežino apie tas kasdienines kovas su pragaro galybėmis, kurios viską darė, kad palaužti jo pasipriešinimą ir

---

<sup>16</sup> „Jis, kuris savo kūno dienomis su garsiu šauksmu ir ašaromis atnašavo prašymus ir maldavimus tam, kuris jį galėjo išgelbėti iš mirties, ir buvo išklaudytas dėl savo dievobaimingumo, ir, nors jis buvo Sūnus, išmoko klusnumo iš to, ką iškentėjo, ir, pasidaręs tobūlas, jis liko visiems, kurie jo klauso, amžinojo išgelbėjimo priežastis, ...“ (A. Jurėno vertimas)

tuomi privesti jį prie atkritimo nuo Dievo. Kad jis per ašaras Dievo šaukėsi ir jo pagalbos maldavo, kai šėtonas su savo visa gauja prie jo buvo, ir jis iš baimės drebėjo, kad ilgai, ko gero, negalės pragarui atsispirti - iš to galite matyti, kad galimybė nuo Dievo atkristi ir pas Kristų buvo. Nes jei pas jį nebūtų buvusi galimybė nuo Dievo atkristi, tuomet nebūtų reikėję jam prieš pragaro puolimą drebėti, ir tuo labiau, jam nebūtų reikėję su dideliu šauksmu ir per ašaras prašyti, kad Dievas išgelbėtų. - Ir šėtonas, kuris gerai žinojo, su kuo jis reikalų Kristuje turi, nebūtų buvęs toks kvailas, visas savo galimybes panaudoti, jei jis nebūtų turėjęs perspektyvų prieš jį laimėti. Todėl jo puolimai niekuomet nėra prieš Dievą, o tik prieš Dievo kūrinius. Ir jei Liuciferis kaip antrą aukščiausią Dievo sukurtą dvasią, nuo Dievo atkrito, tai kodėl pirmoji tų dvasių irgi negalėtų nuo Dievo atkristi, ypatingai dabar, kai ji, kaip silpnas žmogus, stovėjo priešais pragaro galybes. Šėtonas gerai žino, ką jis daro, ir nieko nepradeda, kas neturi perspektyvų. ...“.

„Štai tai ir yra pas Kristų ta didybė ir tas stebūklingumas, kad jis, nors būdamas Dievo Sūnus, bet kaip žmogus su tomis pačiomis silpnybėmis ir netobulumais kovoti turėjo, kuriuos ir kiti žmonės turi, ir kad jis vis dėlto atsilaukė pragaro galybei. Jis sunkiausiai piktojo puolimus patyrė kaip toks, kurį *būtų buvę galima* nugalėti ir iš baimės, kad jis gali būti nugalėtas, maldoje Dievo šaukėsi. Todėl jis iš savo patyrimo žino, kaip jūs silpni žmonės jaučiatės“ (Greber, 1981, 318 psl. ir kt.)

Papildymui to, ką iki šiol girdėjome, nurodome į dvi įspūdingas knygas, kurių abiejose labai skirtingu būdu apie Kristaus kančias rašoma:

+ „*Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus skaudus kentėjimas*“<sup>17</sup> - Anna Katharina Emmerich (1978), mirė 1824. Knygoje smulkiai aprašoma apie vykstančius įvykius aplink Jėzų, kuriuos Emmerich savo regėjimuose kaip dalyvė iš arti pilnai patyrė ir paskelbė: paskutinė Vakariene, Judo išdavystė, pranešimas iš anksto būsimų nepakeliamų kančių, suėmimas, nenustojantys sadistiniai kankinimai, žydų priešpasmerkimas ir romėnų nuteisimas, plakimas, vainikavimas su erškėčių vainiku ir nukryžiuavimas.

Aprašymui nekenkia, jei Emmerich vietomis savo regėjimus/faktus katalikų bažnyčios prasmėje interpretuoja. Žydų kunigų ir vyresniųjų raginimu, buvo Jėzus sieliškai ir kūniškai sunkiai kankinamas. Jei į tarpus Dievo dvasios nebūtų Jėzų kūniškai patiprinusios, tai jis būtų, kaip Emmerich savo regėjimuose kelis kartus matė, jau prieš nukryžiuvimą numiręs. Jo kūno sužalojimai ir sudarkymai patvirtinami sekancio šaltinio.

+ Knygoje „*O vis dėlto Turino drobulė yra tikra. Naujieji įrodymai*“

Maria Grazia Siliato (1998), istorikė ir archeologė, užsiima detaliais ir nuodugniais su tais Turino drobulės daugiopais moksliniais tyrinėjimais. Jinai nurodo į 1998 metais padaryto radio-karbono tyrimo klaidas, pagal kurį drobulė esanti iš nuo 13-o iki 14-o šimtmečio laikotarpio. Ji padaro konstatavimą, kurį galima pakartoti, kad Turino drobulė yra anas lininis audeklas, į kurį buvo Jėzaus lavonas įvyniotas.

<sup>17</sup> Anna Katharina Emmerich - „Das bittere Leiden unseres Herrn Jesu Christi“, (1978)

Siliato paskui dėsto ir apie baisius romėnų kankinimo metodus, vykdamt nukryžiuotą ir jo pasekmes žmogiškam kūnui: „Šimtmečiais niekas negalėjo tikrai įsivaizduoti, koks baidus mirties būdas nukryžiuavimas buvo, iki kol buvo galima Turino drobulės nuospaudą nufotografuoti ir moksliai tyrinėti“ (261 psl.).

Remiantis teismo medicinos Turino drobulės išvertinimais įrodoma, kad anas žmogus, kurio lavonas į tą drobulę buvo įvyniotas, blogiausiai ir baisiausiai kūno sužalojimus patyrė. Ir mes galime, remdamiesi Siliato’s surinktais plačiai praveistais moksliniais įrodymais, manyti, kad čia buvo Jėzaus lavonas.

Papildant Siliato’s išvedžiojimus, tegul bus atkreiptas dėmesys į tai, kad stiprios odo<sup>18</sup> jėgos, kurių Jėzaus žemiško kūno išardymui<sup>19</sup> reikėjo, neabejotinai prisidėjo prie pėdsakų išlikimo. *Pagal Emmerich regėjimus (1978) tie pėdsakai lininėje drobėje jau buvo prieš kūno išardymą!* Būtent po to, kai Jėzaus lavonas jo ištikimų vyrų ir moterų buvo paruoštas laidojimui, t. y. į mažas drobules ir ant galo į didelę, šešių uolekčių<sup>20</sup> ilgio drobulę įvyniotas buvo, tai Emmerich regėjo sekančiai:

„Kai jie visi verkdami apie Viešpaties kūną buvo ir atsveikindami aplink jį klūpojo, įvyko jaudinantis stebūklas prieš jų akis: visa išvaizda švento Jėzaus kūno su visomis jo žaizdomis, pasirodė ant drobės paviršiaus, kuria jis buvo užklotas, rudai rausvos spalvos, lyg jis norėtų atlyginti už jų mylimą globą ir liūdesį, ir jiems per tą įvyniojimą palikti savo atvaizdą. ... Jų stebėjimasis buvo toks didelis, kad jie drobę dar kartą atvyniojo, ir stebėjimasis buvo dar didesnis, kadangi jie rado visus šventojo kūno tvarsčius, baltus kaip ir buvusius, bet *tik viršutinėje drobėje* buvo Viešpaties atvaizdas“.

„Drobės dalyje, ant kurios kūnas gulėjo, buvo visos Viešpaties nugaros atvaizdas, o dalyje, kuri jį dengė, buvo jo priekinis atvaizdas, bet šią dalį reikėjo sudėstyti, kadangi drobė čia keliais kampais užlankstyta buvo. Tai nebuvo nuospaudos galbūt kraujuojančių žaizdų, nes visas kūnas buvo kvėpaluose<sup>21</sup> su daugeliu bintų įvyniotas, tai buvo stebūklo paveikslas ...“ (328 psl.).

Kaip ir bebūtų tas atvaizdas susidaręs, čia tai nesvarbu, bet svarbu kankinimų įrodymas, kurių apimtis dažnai neteisingai įvertinama. Be to, atkreipiame dėmesį į Walter Hinz (1968) paskaitą žurnale „Geistige Welt“, kuriame užsiimama su Anna Katharina Emmerich, mirusios 1824 metais, regėjimais ir 1962 metais mirusios Therese Neumann - tai dvi pagarsėjusios stigmatizuotosios (asmenys, pas kuriuos pasirodo Jėzaus žaizdos), kurių regėjimai leidžia mums daugiau pamatyti, kas vyko Jėzaus paskutinėmis dienomis ir valandomis.

## Angelai Jėzų padarino ir sustiprino

Kai Jėzus Getsėmanės sode meldėsi ir bijojo, tai pirmiausiai buvo Dievo angelai, kurie jam apreiškė, kokia jo mirtis būsianti. Ir jie atnešė paguodos ir pagalbos jam.

<sup>18</sup> Gyvastingumas

<sup>19</sup> Vokiškai - aufloesen

<sup>20</sup> Senoviškas ilgio matas, vokiškai Ellen, maždaug 0,45 m ilgio

<sup>21</sup> Vokiškai - Spezereien

Angelai jo negalėjo su keliais žodžiais paguosti, bet vyko ilgi pasikalbėjimai ir paaiškinimai. Jie jam taip pat pranešė, kad Liuciferis savo mirusiųjų karaliją išbudavojo į dvasinę tvirtovę, nes jis nujautė įsiveržimą į jo valdą. Liuciferis galvojo per tas apsaugines priemones bus saugus nuo įsiveržimo. Jis jautė, kad jam grėsia pavojus, bet tiksliai nežinojo, koku būdu. Tai jam dar nebuvo leista žinoti. Taip pat jis nežinojo, ar Jėzus iki pat paskutinės akimirkos išlaikys.

Angelai jį padaršino ir paaiškino jam, dangus jo atėjimui yra pasiruošęs ir visas dangus užgiedos Haleliują ir bus kupinas džiūgavimo, kai jis vėl sugrįšias. Jie papasakojo jam apie daromus pasiruošimus. Mykolas yra pasiruošęs po jo žemiškos mirties kartu su juo ir su savo didele kariuomene, į mirusiųjų karaliją įsiveržti, kad po laimėjimo prieš Liuciferį ir po įsigaliojimo paskutinės įstatymdavystės apie kritusiųjų parvedimą namo, visus iš ten pasiimtus, kurie nori kartu su juo eiti. Jis pats ankščiau juk vis kalbėjęs apie Paskutinįjį teismą<sup>22</sup> ir apie tai, kai jis Paskutinę dieną<sup>23</sup> juos pažadins ir visus su savimi pasimsias, kurie norį su juo eiti. Tai būsianti jam *gražiausia* diena. Kai jis tuomet su jais iš pragaro iškopsias, tai dangus būsias laimingas ir kupinas džiaugsmo. Bet prieš tai jie jį palydėsia ir jį būsimame sunkiame kentėjimo kelyje paremsia. Jie jam suteiksia galimybę, žvilgterėti į dangaus karalystę, kad jis gautų jėgų ir drąsos uždaviniui atlikti.

Ir jie jam davė valgio ir gėrimo ir sutiprino kūną ir sielą. Šitaip jis tapo kupinas drąsos ir pasitikėjimo, nors jis bijojo. Nes jis visame kame buvo kaip žmogus. Jėzus iš prigimties nebuvo stiprus žmogus, jis buvo smulkaus sudėjimo ir jautrus, ir skausmus taip pat jautė kaip ir kitas jautrus žmogus. Jau su žodžiais jam buvo galima skausmus sukelti. Tad angelams reikėjo Jėzų kūniškai ir dvasiškai sustiprinti, kad jis ištvirtų uždavinį ir jį iki galo atliktų. Be to sustiprinimo būtų jis - pagal mūsų dvasinių mokytojų medialius perdavimus - dėl kūniško silpnumo jau prieš tai miręs. Bet tai jam nebuvo galima, nes jis turėjo savo darbą užbaigti.

Angelai Jėzui taip pat papasakojo, kokias kančias kritusieji turi pragare kentėti. Liuciferis jiems tik pikto tegali duoti, nes daugiau nieko neturi kaip tik piktadarybes. Kiekvienu įmanomu būdu bando Liuciferis tarp savųjų jėgą panaudoti. Jis, Jėzus, bet turįs tą galimybę tuos vargšus iš piktojo valdžios išlaisvinti. Šiaip jie turėtų toliau Liuciferio valdomoje valdoje gyventi ir veikti. Nuo jo dabar priklausą, jo uždavinio atlikimas ir laimėti prieš Liuciferį. Ir angelai Jėzui atvėrė dangų, parodė jam jo grožybes ir leido jam pamatyti apie pasiruošimus, kurie atliekami jo grįžimui namo.

Jėzus tad įsidaršino ir buvo perimtas to noro, uždavinį, kurį jam Tėvas pavedė, atlikti. Jis buvo pasiryžęs visus, kurie kadaise iš dangaus išpuolė ir nuo Tėvo atskirti buvo, vėl parvesti atgal. Niekas neturėtų dingti, visi ir viskas turėtų kada nors vėl sugrįžti namo ir džiaugsme bei grožybėje su juo galėti kartu gyventi. Net *pačiam Liuciferiui* turėtų ateiti ta diena, kada jis grįš į Tėvo namus. Angelai Jėzui taip pat paaiškino, kad naujieji įstatymai iki galo pergaltoti ir užrašyti. Jie juos, kai būsias jau laikas atėjęs, atsinešią ir jam reikėsia juos Liuciferiui tik pateikti. Viskas juose esą

---

<sup>22</sup> Vokiškai - Letztes Gericht

<sup>23</sup> Vokiškai - Juengter Tag

sureguliuota, kad niekas nedingtų. Tai išsipildysią, jei jis išlaikysiąs, nužengsias ir pragarą pulsias.

## Visiško vienišumo laikas

Vėliau, kai Jėzus buvo ant kryžiaus, angelai, pagal Dievo įsakymą, turėjo apleisti Jėzų. Kadangi jis kaipo žmogus pats vienas, be dieviškos pagalbos, turėjo uždavinį atlikti. Jis turėjo kaipo žmogus įrodyti, kad jis ir baisiausioje kūniškoje ir sieliškoje bėdoje liks ištikimas Tėvui, ir bus pasiryžęs iki paskutinio savo uždavinį atlikti. Todėl paskui Jėzus garsiai šaukė ant kryžiaus: „*Mano Dieve, mano Dieve, kam mane apleidai?*“ (Mt 27,46, Mk 15,34). Jis pamatė, kad dabar apie jį angelų nebuvo. Jo akys matė tuštumą. Angelai, jo pažįtami tarnai, buvo dingę.

Tad dabar Jėzus buvo pats sau vienas ir turėjo be dvasinės pagalbos kaipo žmogus nuspręsti. Šalia kryžiaus dar stovėjo tie žemųjų dvasių inspiruoti žmonės sakdami jam, kad jis su priesaika paneigtų, jog yra Dievo Sūnus, tuomet jie jį nuimsią nuo kryžiaus. Bet ir tos pragariškos dvasios šalia jo jam šnibždėjo, jog jis dabar pats matąs, kad jis negalys būti Dievo Sūnus, kadangi jis esąs visų gerų dvasių apleistas. Jėzus tad išgyveno baisiausius kūniškus ir sieliškus skausmus, troškulio kankinamas. Ir vis dėlto jis turėjo išlikti tvirtas, nors jis angelų daugiau nebematė.

Pagal Dievo valią, Kristus turėjo pats kaipo žmogus nuspręsti ir savo tvirtumą įrodyti - ir prieš Liuciferį. Vėliau, po kovos galėjo Kristus kaip tik šitą višiško vienišumo<sup>24</sup> pergyvenimą Liuciferiui priminti. Kristus sakė jam, kad kai jis buvo vienas ir angelų apleistas, jis, turėdamas didžiausius skausmus, įrodė savo ištikimybę Dievui. Tiesa, Kristus jau kelias dienas prieš tai žinojo, kad jis iškentėti mirtį ant kryžiaus turės ir kad angelai bus arti jo. Jis betgi nežinojo, kad jis kuriam laikui bus vienas paliktas - šitas laikas, kuris tikrai ilgai užtruko, buvo jam staigmena.

Tame laike, kai jis buvo visiškai vienas paliktas, pasakė jis tuos žodžius: „Mano Dieve, mano Dieve, kam mane apleidai?“. Tai nebuvo priekaištavimo arba nusiskundimo žodžiai, kaip sako mūsų dvasiniai mokytojai, bet Jėzus norėjo tuomi pasakyti: „Kur dingo maniejį?“. Nes jam reikėjo pakęsti baisius skausmus ir neapsakomas kančias pakelti, ir buvo nustebęs, kad Dievo pasiuntiniai jį kaip tik tokioje padėtyje paliko vieną.

Galų gale Jėzus tą labai sunkų vienišumo laiką išlaikė, nes trumpai prieš mirtį prie jo prisitino būriai iš dangaus ir jam tarnavo, patepdami jo kaktą ir kūną. Jis matė vis didesnius būrius pas jį ateinant. Jie buvo kitaip nei šiaip apsirengę, nes jie buvo pasiruošę kovai. Jėzus matė, kad jam atnešė dvasinį rūbą, kad jo kūną dvasinei kovai aprengtų. Dabar Jėzus žinojo: legionai čia yra, kad su manimi eitų į kovą su Liuciferiu. Tad jis kaipo žmogus galėjo paskutinius žodžius ištarti: „Atlikta!“ (Jn 19,30)“

---

<sup>24</sup> Vokiškai - Vereinsamung



## „Atlikta!“

Nežiūrint jo neapsakomų skausmų ir kančių, Jėzus ant galo dar galėjo garsiai pasakyti: „Atlikta!“ (Jn 19,30). Ką Jėzus tuomi manė? *Kas buvo atlikta?* Žmonės mano, kad Jėzus tuomi norėjo pasakyti, jog dabar jo kančios pagaliau pasibaigė ir jis mirė. Bet Jėzus tuomi norėjo ką kitą išreikšti. Jis uždavinį, kurį iš Tėvo buvo gavęs, atliko ir jo priešininko valdžia daugiausiai jau pasibaigusi. *Šitie žodžiai visų pirma buvo Dievui skirti.* Savo dangiškajam Tėvui jis tuos žodžius sakė. Bet kartu ir žmonės turėjo išgirsti, kad dabar jau atlikta, ką Dievo Sūnus su Tėvu kadaise yra aptarę. Jėzus tuomi Tėvui sakė:

*„Dabar aš mano uždavinį, mano pavedimą išpildžiau! Alikta yra, ką mes vienas su kitu esame aptarę“.*

Kai kadaise apie tai buvo rūpinamasi, iš dangaus iškritusias dvasias vėl namo parvesti, tai vyko ilgi pasikalbėjimai tarp Tėvo ir Sūnaus. Kartu jie abu bandė viską apgalvoti ir kelius, kritusių dvasių grįžimui, išlyginti. Dievas ne iš pat pradžių savo mylimam Sūnui tai pavedė, bet turėjo *viena iš aukščiausių, danguje likusių dvasių*, eiti ir su priešininku pradėti kovoti. Čia buvo Kristus, kuris prašė, *jam* tą uždavinį duoti, ir jis iš Tėvo gavo tam dalykui pritarimą. Bet milijonai ir vėl milijonai metų praėjo, pakol namo parvedimas galėjo būti įgyvendintas. Dėl to turėjo nuo Dievo atskirtieji, dvasiniai mirę, begalo ilgą laiką pragare praleisti, nors jų ir buvo pasigailėta (Kodėl taip ilgai užtruks, yra aprašyta MEDIUM 7 žurnale „Bandyamas vėl aukštyn pakilti ir atkritimas rojuje - žemės ir žmonijos sukūrimas“).

Kristus tad mirė ant kryžiaus išganymo plano įvykdymui kaipo laimėtojas. Vienok, kova dar nebuvo baigta, dar prieš Kristų buvo sunkus kelias. *Dabar atėjo tikrasis, dvasinis atsiskaitymas su Liuciferiu, o tai turėjo vykti pragare.*

## Kova ir Paskutinis teismas mirusiųjų karalijoje

Liuciferiui tai buvo didelis apsvylimas, girdėti Jėzaus žodžius: „Atlikta!“. Nes jis kartu matė, kai legionai iš dangaus pasaulio, kovai su juo ruošėsi. Todėl jis bandė pasislėpti savo pragaro plotuose. Jis savuosius paskyrė jį apsaugoti. Jis, kaipo valdovas tos didelės mirusiųjų karalijos, pradėjo staiga kaipo dvasia bijotis. Jam pasidarė, būtent, aišku, kad jis, Dievui įsakius, gali būti su dvasine ugnimi sunaikintas, ir to sunaikinimo jis bijojo. Jis todėl bijojo angelų ugningų kardų.

Kristus kaipo žmogus iš Dievo gautą pavedimą atliko. Dabar jis kaipo dvasia su angelų būriais (Mykolo kariuomenė) įsiveržė į mirusiųjų karaliją. Papildomos tvirtovės, kurias Liuciferis buvo leidęs pastatyti, buvo įveiktos. Dabar prasidėjo kova pačiame pragare. Kaip mūsų dvasiniai mokytojai praneša, tai buvo sunkiai kovota, tai buvo, tikra ta žodžio prasme, sunki kova. Liuciferis visas savo priemones ir jėgas panaudojo. Jis ir turėjo nepaprastai daug pajėgų, kurias jis galėjo panaudoti. Mykolo legiono dvasios visur pragare užėmė pozicijas. Liuciferis bandė pabėgti, bet jam nebuvo galimybės pabėgti.

Abi pusės turėjo žėrinčius kardus ir strėles. Jie juos ir jas taikliai panaudojo ir sužeidė priešo dvasinį kūną. Mykolo legionai pagaliau įstengė priešininko būrius nugalėti.

Ir pats Kristus kovojo. Jis savo strėles taikė tiktai į Liuciferį, kurį jis būtinai norėjo pats nugalėti. Nors toje kovoje Dievo angelai stovėjo arti šalia Kristaus, bet jis pats kovojo pirmoje eilėje, kai reikalas ėjo apie laimėjimą. Aplink jį esantys angelai jį apsaugojo ir dengė. Kai Kristus ir Liuciferis jau pakankamai arti vienas kito buvo, tai jie kovojo toliau su savo žėrinčiais kardais. Liuciferis greitai įžiūrėjo, kad Kristaus galia daug didesnė nei jo, ir Kristus nenugalimas buvo - jį Kristus asmeniškai nugalėjo. Liuciferis tuomet prieš Kristų atsiklaupė ir prašė pasigailėjimo<sup>25</sup>.

Šita kova paliko pas Liuciferį ir Kristų savo pėdsakus. Sakoma, kad Liuciferis tuomet buvęs baisiai nukentėjęs, bet pas Kristų, kai jis iš pragaro išėjo, buvę matyti ant rūbų kovos pėdsakų, t. y. jo išorinė išvaizda turėjusi tos kovos pragare žymių. Kaip tuomet buvo kvojama, tai mums šių dienų žmonėms su mūsų technika galbūt atrodo juokinga arba net neįtikėtina. Dvasiškume<sup>26</sup> tų anuometinių kovų, vykusių dvasios su dvasia, įrodymai egzistuoja, taip sako mūsų dvasiniai mokytojai. Pagal juos, ta kova yra kaip filme užrašyta ir aname pasaulyje galima ją kiekvienu metu pamatyti. Jei kas ateitų į dvasinį pasaulį ir tvirtintų, kad tas įvykis nusidavęs ne taip, tai jam tai būtų - jei reikalinga būtų - vėl parodomas, ir tokiu būdu galėtų įsitikinti, kad tai tiesa. Nes šiaip būtų Liuciferis pirmasis, kuris tvirtintų, kad jokios kovos nėra buvę.

Reikalas ėjo apie laimėjimą ar pralaimėjimą, tiek Liuciferiui, tiek pat ir Kristui. Abiem grėšė pavojus labai daug ko netekti<sup>27</sup>. Todėl suprantama, kad Liuciferis nenorėjo be kovos atiduoti arba leisti sumažinti savo teisių į kritusiuosius arba teisę valdyti mirusiųjų karaliją (palygink ir aiškinimus MEDIUM 8, skyrių „Atlikta“ ir kova pragare). Kaip iš pradžių Liuciferiui nebuvo žinoma, kad Kristus kaipo žmogus į jo valdą įsiveržęs buvo, taip jis ir vėliau negalėjo sužinoti, kad Dievo angelai rojuje jau buvo pasiruošę kartu su Kristumi po jo žemiškos mirties pragaro vartus atidaryti ir į mirusiųjų karaliją įsiveržti.

Kai kova pragare buvo laimėta ir Liuciferis buvo nugalėtas, pradėtos derybos. Liuciferiui buvo išdėstyta, kokios teisės jam dar lieka ir ko jis ateityje turi atsisakyti - įvyko *ana paskutinė, užbaigiamoji, nepakeičiamoji įstatymdavystė* (plg. MEDIUM 8, skyrius Paskutinis teismas). (To Paskutinio teismai reiškiniai aprašomi už sekančio skyriaus šiame žurnale). Iš to matome mes, kad Kristus, po jo žemiškos mirties žmonių arba kritusių dvasių išvadavimo dar nebuvo pasiekęs, bet jam pirmiausiai dar reikėjo (žmonėms nematomi) dvasiniame pasaulyje kovą su Liuciferiu ir jo karalija laimingai baigti.

## Nukryžiavimo diena

---

<sup>25</sup> Vokiškai - Schonung

<sup>26</sup> Vokiškai - im Geistigen

<sup>27</sup> Vokiškai - auf dem Spiel stehen

Žinia apie Jėzaus mirtį blykstelėjo visuose danguose kaip žaibas. Angelų džiūgavimo ūžesys dėl Jėzaus ištesėjimo buvo toks stiprus, toks galingas, kad jis turėjo atgarsį ant žemės. Žemė sudrebėjo, uolos skilo ir užuolaida šventovėje perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios. Saulė aptemo ir iki devintos valandos buvo tamsu. Tuo laiku žemė kelis kartus drebėjo ir žmonės apėmė baimė. Tuo metu žmonėse vyko dramatiškų scenų.

Į tuos dalykus jau pats Jezus prieš tai atkreipė dėmesį. Nes kuo labiau laikas artinosi, kuomet Jėzus pavedimą dėl išganymo įvykdyti turėjo, tuo labiau jis tuomi ir užsiėmė, jis ir bijojo to laiko. Anuomet Jėzus savo mokiniams, kalbėdamas apie netolimą ateitį, pasakojo kas aną dieną ir naktį įvyksią, kai jis ant kryžiaus mirsiąs:

✦ „Ateis ta diena, kad geriaus tam, kuris ant stogo dirba, neliptų žemyn ..., bet ten pasiliktų. Nes kas bandys savo gyvybę išgelbėti, ją praras“ (plg. Lk 17,31-33). Tą Jėzus sakdamas anuomet manė pažodžiui, nes jei kas iš baimės lipa nuo stogo, kad apsisaugotų, gali susižeisti arba net žūti.

✦ Jėzus savo mokiniams taip pat sakė: „Ateis diena arba naktis, tai, jei du bus lovoje, tai bus vienas paimtas, o kitas paliktas. Jei dvi moterys kartu mals javus, tai viena bus paimta, o kita palikta“ (plg. Lk 17, 34-37). Anuo metu buvo taip daroma, savo guolį ant žemės pasikloti. Jei du žmonės arti vienas kito ant žemės guli, tai jie baimės metu ieško vienas pas kitą prieglobsčio.

Jėzus galėjo taip kalbėti, kadangi jis žinojo, kokia ana diena - Žmogaus sūnaus diena - bus. Ir ištikrųjų, *tada aptemo saulė* ir iki devintos valandos buvo tamsu. Per tą laiką *žemė drebėjo* į tarpus, ir žmonės baiminosi. Buvo ir tokių, kurie įžiūrėjo, kad Jėzus tikrai Dievo Sūnus. Jie bijojo - ieškodami prieglobsčio, jie susibūrė.

Taip pat baimingi buvo ir aukštieji kunigai bei rašto žinovai, kurie Jėzų nuteisė ir jo mirties ant kryžiaus priežastimi buvo. Ir jie pradėjo abejoti, tik jie to neparodė. Jie savo vidinį netikrumą uždengė, tvirtindami kitiems, kad viskas vyko teisėtai. Priešingai, jie tą baiminantį įvykį iškreipė į priešingumą ir aiškino žmonėms, kad tas įvykis esąs ženklas tam, jog Dievo karalystė esanti ten, kur jie sakę, jos reiką ten ieškoti.

Kad jie ženklą į priešingybę apsuks, Jėzus mokiniams jau buvo išpranašavęs, kad bus sakoma „Eikite šen ir ten!“ Bet jiems nereikia tikėti, tai esanti neteisybė! *Jo diena esanti toji diena, kai jis puikybės ir didingai viską (visą pragarą) nušviesias* (plg. Mt 24, 23-27, Mk 13, 21-23, Lk 17, 23-24).

Ką Jėzus manė, sakdamas, kad vienas bus paimtas, o kitas paliktas? To pasakymo prasmė buvo sekanti, kaip mūsų dvasiniai mokytojai sako: vienas iš dviejų vidiniai pripažino, buvo įsitikinęs, kad Jėzus buvo Dievo Sūnus, ir tikėjo į Jėzų. Šitas, dėl savo tikėjimo, buvo Dievo angelų priimtas. Tai reiškia, jis dėl savo tikėjimo buvo paženklintas ir į ateitį nuvestas. Jis galėjo - kai Jėzus bus išganymą atlikęs - tuoj pat po savo žemiškos mirties į gražesnę ano pasaulio dalį įeiti ir patirti. Ir taip pat jis galės iš palankesnės situacijos savo kopimą aukštyn pradėti, nei anie, kurie į Kristų netikėjo (plg. MEDIUM 8, skyrius Die Scheidung zur Rechten und zur Linken

(Skirstymas į dešinę ir į kairę)). Apie netikinčiuosius Jėzus buvo sakęs, kad jie bus paliekami. Tai buvo žmonės, kurie dėl savo netikėjimo ant žemiausio pakilimo laipto buvo likę. Po savo žemiškos mirties jiems reikėjo nuo pat *apačios*, nuo pat žemiausio laipto, pradėti savo kopimą aukštyn. Jėzus galėjo taip sakyti, kadangi tuomet planas kopti žmonijai aukštyn<sup>28</sup> jau seniai buvo išdirbtas ir paruoštas, ir kadangi jam tas planas buvo žinomas.

## **Laimėjimo prieš Liuciferį pasekmės**

Kristus po laimėjimo prieš Liuciferį, paskelbė galiojančiu naują įstatymą su apimančiomis ir gyliai siekiančiomis pasekmėmis. Kadangi apie tas pasekmes išsamiai rašėme MEDIUM 8, tai čia pateiksime tik apžvalgą.

### **1. Laisvas pasitraukimas iš pragaro**

Legionai kritusių dvasių galėjo anuomet kartu su Kristumi apleisti pragarą. Visus, kurie norėjo su Kristumi eiti kartu, turėjo Liuciferis išleisti (plg. MEDIUM 8, skyrius Der Juengste Tag<sup>29</sup> - der siegreiche Abzug aus dem Totenreich (Paskutinė diena - laimėtas pasitraukimas iš pragaro)). Laisvas pragaro apleidimas galimas ir šiandien tiems, kurie dar tik dabar apsisprendžia.

### **2. Atviras dangus / grįžimas į Dievo karalystę**

Kelias į dangų - į Dievo karalystę - yra nuo tada atviras ir jo vartai visiems tiems atviri, kurie išpildo sąlygas, kad vėl galėtų įeiti. Kelias veda per atatinamas pakilimo pakopas dvasiniame pasaulyje ir per kelioką gyvenimų žemėje.

### **3. Po žemiškos mirties daugiau nėra nužengimo į mirusiųjų karalystę**

Po mirties nereikia daugiau grįžti į pragarą, kur Liuciferis valdo, bet galima pakilti aukštyn į Dievo pasaulį, į dvasines pakopas link dangaus, kur Liuciferis negali prieiti.

### **4. Dievo vaikystės atgavimas**

Per išlaisvinimą iš Liuciferio vergijos atgavome mes vėl Dievo vaikystę, priklausymą Dievui. Mes vėl esame Dievo paveldėtojai. Ką tai reiškia? Kai tik būsime pakilimo laiptais užlipę ir būsime į dangų grįžę, vėl būsime Dievo karalystės dalininkai ir atgausime kadaise per iškritimą iš dangaus prarastą nuosavybę.

---

<sup>28</sup> Vokiškai - Aufwaertsentwicklung

<sup>29</sup> Paskutinė diena

## **5. Liuciferio teisių susiaurinimas**

Liuciferio teisės buvo sumažintos. Jis negali kaip nori žmonėms, gamtai ir gyvūnams kenkti. Bet dar jam liko šiek tiek teisių, kas liečia kritusiuosius.

## **6. Pakilimo pagreitinimas**

Po Kristaus laimėjimo prieš Liuciferį gali ant žemės daugiau gyvybės būti įdvasinama, per tai kopimas į viršų gali vykti greičiau. Bendrai, žmonių pažanga buvo pagreitinta.

## **7. Vėl ryšys su pradžia<sup>30</sup> (identifikacija)**

Nuo pat Kristaus laimėjimo yra visa gyvybė žemėje vėl su dangišku pasauliu sujungta. Nuo kiekvieno žmogaus, nuo dvasinės būtybės ir nuo žemiausios gyvybės yra nuo to momento šviečiantis, matomas ryšys su ana vieta, kur ta dvasinė būtybė prieš angelų nupuolimą gyveno ir ji prieš tai buvo pagimdyta. Odo kaspinas, kuris visą žemišką gyvybę su dangaus pasauliu suriša, pradėjo nuo to momento vėl švytėti. Per tai Dievo dvasios gali pastebėti, kur ta ar kita dvasinė būtybė danguje gyveno, arba kur ją šiandien žemėje galima rasti. Kievią būtybę vėl galima identifikuoti, kai šviečiantis ryšys nuo žemės iki atsiradimo vietos aname pasaulyje, vėl šviečia.

## **8. Išganytas nuo nupuolimo nuodėmės**

Kristus mus išganė nuo nupuolimo nuodėmės ir tuomi panaikino mūsų seną nusidėjimo hipoteką. Šią nusidėjimo panaikinimą negalima sukeisti su mūsų kasdienybės nuodėmėmis, kurios mus iš naujo gali apsunkinti (plg. MEDIUM 8, skyrius „Reingewaschen von allen Sunden“ als falsche Vorstellung )<sup>31</sup>. Mes esame dabar laisvi, t. y. išlaisvinti iš Liuciferio, prie kurio mes kadaise, klaidingai tikėdamiesi, savanoriškai prisidėjome ir tokiu būdu į jo priklausomybę patekome. Reikia tik pagalvoti, ką reiškia, būti laisvu ir kad nereikia daugiau būti Liuciferio tarnu!

## **9. Proga naujai pradžiai**

Mums duota proga naujai pradžiai. Kelias į mūsų laimės pradžią ir harmoniją vėl laisvas ir atviras. Dabar nuo mūsų priklauso, ar mes norime tuo keliu eiti.

## **10. Šventųjų dvasių pagalba ir jų vedimas**

---

<sup>30</sup> Vokiškai - Ursprung

<sup>31</sup> Liet. - „Nuo visų nuodėmių nuplovimas“ kaipo klaidingas įsivaizdavimas

Jei būtų Kristus prieš Liuciferį netęsėjęs<sup>32</sup>, tai nebūtų ir Dangun žengimo ir Sekminių. To pasėkoje niekuomet neturėtume šventųjų dvasių pagalbos ir jų vedimo taip dažnai ir tokioje apimtyje, kaip tai vyksta nuo Sekminių, nuo šventųjų dvasių išsiuntimo šventės. Dėka Kristaus išvadavimo, žemė yra po didesne ir nuolatine šventųjų dvasių apsauga.

### **11. Nereikia daugiau gyvūnų aukoti medialiam kontaktui su dvasiniu pasauliu**

Nuo Kristaus išganymo nereikia odo/energijos medialiam kontaktui su Dievo pasauliu sudaryti, nes šiandien Dievo pasaulis pats prisideda ir papildo medijai ir dalyvaujantiems, perdavimams išnaudotą energiją, šviežia energija.

### **12. Palaimos jėga iš Dievo namų**

Kasmet Dievo namai apdovanoja dvasines plotmes ir žemę Kalėdų, Velykų ir Sekminių laikais „Žėrinčiu lietumi“<sup>33</sup>. Šita jėga, šita šviesa su savo spalvomis, pasklinda visose sferose, ir žemiausiose. Ji viską kaip feierverkas vidunaktyje apšviečia. Mes, žmonės, esame paraginami tų, į mūsų žemę ateinančių ypatingų dangiškų jėgų, pasiimti sau ir švenčių dienas sąmoningai panaudoti, sueiti į nuoširdų santykį su Dievo pasauliu.

### **13. Kristus Kalėdų laiku parsiveda daug dvasių iš pragaro**

Su būriu angelų eina Kristus kas kart Kalėdų laiku žemyn į pragarą ir tuomet pasiima daug dvasių su savimi ir išsiveda jas iš pragaro. Prieš šį Dievo malonės aktą Liuciferis nieko negali padaryti. Ir didingi dangaus kunigaikščiai eina krikščioniškų švenčių metu su angelų būriais žemyn į pragarą ir su savo šviesa ir savo šiluma paruošia ir išlygina kelią aukštyn iš gilumų daugeliui nelaimingųjų būtybių, ir išlaivina tai vieną, tai kitą.

### **14. Kristus padalino laiką ir padarė laikų pakeitimą<sup>34</sup>**

Su Kristumi prasidėjo naujas laikas - dvasinio kilimo laikas. Senasis laikas buvo atnešęs daug kančių, vargo ir liūdesio. Bet dabar turėjo prasidėti naujas laikas. Ir taip su Kristumi įvyko *laiko lūžis*. Tai pasireiškia ir mūsų laiko skaičiavime, kuris prasidėjo nuo Kristaus gimimo.

<sup>32</sup> Vokiškai - versagen, t.y. prieš Liuciferį nelaimėjęs

<sup>33</sup> Vokiškai - Gluehregen

<sup>34</sup> Vokiškai - Zeitenwende

### **15. Pro Kristų niekas negali praeiti**

Pas Joną 14,6 parašyta: „Niekas negali ateiti pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane“ (Kristų). Tuomi manoma: Kristus mirė už *visus* ir *visiems* atnešė išganymą, krikščionims ir nekrikščionims, tikintiems ir netikintiems. Ir tiems, kurie jo nepriima kaip Dievo Sūnaus ir Karaliaus, ateis laikas, kuomet jie jį išpažins ir pripažins. Kristus visiems atnešė išganymą. Niekas nedings, ir Liuciferis kaip mirusiųjų karalijos valdovas, nedings, kuris dar taip toli nuo Dievo randasi - ir jis galės grįžti.

#### **Rezultas kalba pats už save**

Suskaičiavus pasekmes, kurias Kristus su savo laimėjimu prieš Liuciferį pasiekė, aiškėja, kad kritikos ilgiau neišlaiko tikėjimas, jog su Kristaus prisikėlimu iš numirusiųjų yra vien tik tai manoma, kad „Kristus su savo prisikėlimu iš numirusiųjų“ nugalėjo žemiškąją mirtį. Jei tai šitaip būtų, tai būtų menkas rezultatas. Neabejotinai Kristus įrodė, kad jis žemiškąją mirtį nugalėjo, bet Kristui buvo esminiai kas kitą daug svarbiau. Jis kritusioms būtybėms iš tiesų daug pasiekė, kai aukščiau suminėtas pasekmes peržiūrime.

Čia gali pagrįstas klausimas iškilti, *kodėl vis dar tiek daug vargo, kančių ir pikto ant žemės yra, jei Liuciferiui tiek daug reikšmingos galios atimta buvo ir mes išganyti ir laisvi esame!*

Mūsų dvasiniai mokytojai paaiškina tai sekančiai: žmonės pikta patys iš savęs daro. Juos, žinoma, piktas kusina ir remia, kadangi jie jo įrankiai yra. Jų, žmonių, būde yra tiek daug piktadarybės, kad jie su ja gali savo artimiesiems ir gyvūnams tiek daug kančių ir skausmo padaryti. Žmonės, taigi, turi savo laisvą valią ir, deja, yra žmonių, kurie paprastai žemiškų įstatymų nesilaiko ir iš savo laisvo, vidinio apsisprendimo peiktinus dalykus daro.

#### **Kaip būtų, jei išganymo nebūtų buvę?**

Jei išganymas nebūtų įvykęs, tai dangus dar būtų uždarytas ir mes žmonės ir gamta būtume toliau be apsigynimo Liuciferio galiose. Kaip mūsų dvasiniai mokytojai sako, įvyktų daug daugiau baisių dalykų, nei šiandien. Liuciferis dar turėtų neribotą galią ant puolusiųjų būtybių ir per tai žemasis dvasinis pasaulis savo veiklą galėtų daug daugiau išplėsti ir daug lengviau rasti tarp žmonių paklusnių įrankių. Šitas pasaulis atrodytų daug blogiau, žmonės dar nebūtų taip toli išsivystę, ir mes po savo mirties turėtume vėl grįžti į pragarą, iš kur savo žemišką gyvenimą būtume pradėję.

### **Tuščias kapas ir Jėzaus kūno išardymas**

Jėzaus draugai, Pilotui pritariant, jo lavoną nuo kryžiaus nuėmė ir kapo rūsyje padėjo. Kad jiems tai buvo leista, tai nebuvo taip savaime suprantama. Būtų galėję, būtent ir žydai bei farizėjai arba kiti Jėzaus lavono reikalauti. Sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, tai neįvyko, kadangi Dievo dvasinis pasaulis žinojo kaip tam užkirsti kelią.

Pramatydamas, kas viskas su Jėzaus lavonu galėtų atsitikti, jis atliko atitinkamus paruošimus. Jis, dvasinis pasaulis, Dievo pavedimu, žmones taip inspiravo, kad valdantieji davė savo sutikimą ir niekas kitas nenorėjo ir negalėjo, Jėzaus lavono reikalauti.

Kai Jėzus jau negyvas buvo, tai žydai tuomi dar nebuvo paprastai patenkinti, nes jie baiminosi, kad jo pasekėjai vis dėlto galėtų pradėti veikti. Tačiau jie savo galvoje buvo sutramdyti ir negalėjo būti aktyvūs, kadangi Dievo dvasinis pasaulis jiems už akių užbėgo. Su Dievo angelų pagalba, lavonas buvo laidojimo rūsyje<sup>35</sup> padėtas - t.y. Dievo angelai pagelbėjo lavoną nešti, laikydami savo dvasines rankas po žmonių rankomis. Tai įvyko, aišku, žmogiškom akims nematant. Dievo dvasios, suprantama, labai rūpinosi tuo Jėzaus lavonu, iš kurio buvo veikęs *Dievo Sūnus*. Jos ir nenorėjo, kad tas lavonas pradėtų gesti ar kad kas nors tą besielišką kūną pasisavintų.

Bet ir žydų valdinės įstaigos žiūrėjo, kad Jėzaus lavonas nebūtų pavogtas. Jie, būtent, bijojo, kad krikščionys galėtų lavoną pasisavinti. Todėl jie leido didelį sunkų akmenį prie kapo įėjimo užritinti ir kapą kareiviams saugoti. Buvo ir tokių žydų, kurie žaidė su mintimi, prie progos patys lavoną sau pasiimti.

Dievas visą tai iš anksto permatė ir todėl leido savo pasiuntiniams veikti, kad iš to lavono nieko neliktų. Todėl Dievo dvasios su savo dieviška jėga, su dvasine ugnimi, Kristaus žemišką kūną kape išardė. Tai atliko ne betkokios dvasios, bet tai darė dangaus kunigaikščiai, kurie tam buvo pajėgūs ir turėjo reikalingų jėgų. Jie jau iš anksto reikalingus paruošimus atliko tam atvejui, kad viskas taip vyks, kaip tikėtasi. Tuo Dievo pasaulis norėjo užkirsti kelią, kad šimtmečių bėgyje nepasirodytų daugiau Jėzaus lavonų ir su jais nebūtų piktnaudjojama (plg. relikvijų gerbimas).

Vėliau rado akmenį nuo kapo rūsio nuristą ir kapas buvo tuščias. Į tai, kodėl reikėjo akmenį nuristi, kai jau Jėzaus kūnas buvo išardytas, atsakė mūsų dvasiniai mokytojai sekančiai: mes įsivaizduokime, kas viskas šiaip būtų buvę sakoma ir tvirtinama, jei akmuo nebūtų buvęs nuristas ir kapas nebūtų buvęs *atviras!* Kapas *turėjo būti* atviras, kad visi galėtų matyti, kad jis tuščias ir kad Kristus prisikėlęs yra. Nuristas akmuo tad buvo svarbus įrodymas visoje įvykių eigoje.

Kapą prieš tai saugojo kareiviai, kad niekas negalėtų askmens nuristi ir lavono pavogti. Nes Jėzus juk iš anksto sakė, kad jis atsikelsias. Tai neturėjo įvykti, kadangi Jėzaus kaipo Dievo Sūnaus nepripažino. Ir taip pat nenorėta kada nors vėliau prisipažinti, kad ištikrųjų Dievo Sūnus buvo nukryžiuotas. Tad norėta ir išvengti, kad lavoną kas nors galėtų pavogti ir paskui tvirtinti, nuokryžiuotasis yra prisikėlęs.

Akmenį nuritinti reikėjo atitinkamos dvasinės jėgos veikimo. Rašto žinovams ir farizėjams, kurie Jėzų nuteisė, tai buvo *stebūklas*. Jie matė, kad akmuo nuritintas. Jie galėjo į kapo rūšį įeiti. Drobės gulėjo dar taip, kaip jomis lavonas buvo įvyniotas. Jas matyti be lavono, reiškė jiems didelį šoką.

---

<sup>35</sup> Vokiškai - Grabkammer



Kaip Kristaus žemiško kūno išardymas vyko, tai aprašoma MEDIUM 28 (skyrius: Odaufloesung - Odverdichtung (Odo išardymas - odo sutirštinimas)). Ten galima ir paskaityti, kodėl Marijai Magdalietai, kuri viena iš pirmųjų Jėzų po mirties sutiko, nebuvo galima jo paliesti.

### **Kristui pridera mūsų padėka!**

Kristus atėjo ir iškovojo *dvasinį laimėjimą* - nugalėjo Liuciferį. Pakol Kristus nebuvo atlikęs savo išganymo darbo, negalėjo jokia tų puolusių būtybių į dangų grįžti. Dangus joms buvo uždarytas. Tik Kristui nugalėjus Liuciferį, vėl atsivėrė dangaus vartai. Nuo dabar gali puolusieji palaipsniui pradėti namo grįžti ir aukštyn kopti. Po jų žemiškos mirties jiems nereikia grįžti į pragarą.

Tik įsivaizduokime ką tai reiškia: „Aš esu išlaisvintas iš Liuciferio kilpų - jis daugiau neturi teisės į mane!“ Ar tai nėra priežastis džiūgavimui! Ir kaip aš turiu *tam* padėkoti, kuris mane/mus išlaisvino! Ar tai irgi nėra pakankama priežastis, žiūrėti į savo žemišką gyvenimą rimtai ir, nežiūrint visokių sunkumų, padaryti viską, kad jis būtų ko geriausias! Tai tuo labiau, kadangi kaip tik žemiškas gyvenimas mums tarnauja tam, kad mus mūsų išsivystyme į priekį pastūmėtų. Mes turime kaip reikiant pagrindo džiūgauti, nes šalia atgautos laisvės, esame nuo tada dar ir po didesnia dieviška apsauga ir galime prieiti prie neišmatuojamų galimybių - mums durys į laimę atviros, nors ir už tą laimę reikia pirma dar padirbėti.

Bet pas daugelį žmonių nėra to džiūgavimo, kadangi jie nežino arba jau nebežino, kad jie kadaise buvo Liuciferio kilpose. Jie į savo dabartinę relatyviai gerą padėtį žiūri kaip į savaimę suprantamą dalyką, t. y. kaip tik vien į jų nuopelną. Juos tad velykiniai įvykiai ir nepaliečia, kas, vieną vertus, yra apgailėtina, bet, kitą vertus, ir vėl suprantama. Kol nežinai, kad tau buvo pagalba suteikta, tol nesijauti įpareigotas ir padėkoti!

Kristus mus iš Liuciferio vergystės ir priklausomybės išlaisvino, išganė. Šalia to išganymo ir Kristaus pergalės prieš Liuciferį jau suminėtu pasekmių, *Kristus dar ir šiaip mums daug ko davė*, ką dabar baigiant norime priminti:

Jis ištaisė daug klaidų ir atkreipė dėmesį į „tikrąjį mokslą“. Per praėjusius du tūkstančius metų Kristus buvo daugeliui žmonių kaip pavyzdys ir juos paskatino atitinkamai laikysenai artimo meilės, pakantumo, ištvermingumo sunkiose padėtyse ir pareigų atlikimo atžvilgiu ... - tai vis elgesio būdai, kurie žmonijai ir bendram išsivystymui į gerą buvo, yra, ir toliau bus į gerą. Tad ir nevienas žmogus atsisakė blogos galvosenos ir blogų darbų, ir pradėjo veikti socialine prasme, kadangi jis prisiminė Kristų ir jo veikimą dėl puolusių būtybių.

Ir kai Kristus po savo dangun žengimo vėl buvo grįžęs į dangų, tai jis pasiuntė daug savo dangiškų pasiuntinių pas žmones, kad jie žmonėms įvairiose gyvenimo

padėtyse pagelbėtų - Kristaus Dangun žengimas ir Sekminės yra sekancio numerio tema.

Alfred Dalliard

#### **Literatūra**

Emmerich, Anna Katharina (1978) Das bittere Leiden unseres Herrn Jesu Christi  
11. Aufl. Pattloch, Aschaffenburg. (Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus  
skausmingas kentėjimas - vert.).

Greber, Johannes (1981): Der Verkehr mit der Geisterwelt Gottes, seine Gesetze  
und sein Zweck. Selbsterlebnisse eines kath. Geistlichen. 6. Aufl. Johannes  
Greber Memorial Foundation, Teaneck, USA. (1. Aufl. 1932).  
(Bendravimas su Dievo dvasių pasauliu, jo įstatymai ir jo tikslas.  
Vieno katalikų dvasiškio asmeniškai pergyvenimai - vert.).

Hinz, Walther (1968): Geschaute Passion Christi. Geistige Welt, nr. 15.

Siliato, Maria Grazia (1998): Und das Grabtuch ist doch echt. Die neuen Beweise.  
Pattloch, Augsburg.  
(Turino drobulė visdėlto yra tikra. Nauji įrodymai - vert.)

Iš vokiečių kalbos vertė Kasparas Dikšaitis

Internetinis portalas: [gcg.ch/Publikationen/Andere Sprachen/Uebersetzungen/  
Lietuviškai ...](http://gcg.ch/Publikationen/Andere_Sprachen/Uebersetzungen/Lietuviškai...)

+++++

